

hh
45.
Ida Helbo

Supplement
til Fars Erindringer

Frederik VII.

Da Fr. VII sidst var i Flensborg
til Flak, dausede han hele Aftenen.
Da han skulde hjem, var han
varm og ogsaa meget fuld; han
vilde derfor ikke have sin Kap-
pe paa, selvom Tjeneren mente,
at det blev for koldt. Han kørte
da uden Kappe. Han kørte for-
bi Gustav Johannsens Skole,
og han var netop oppe, da Kon-
gen kørte forbi; Kongen standede
og talte med Gustav: "Det
er alligevel koldt", sagde Kongen,
og først nu fik han sin Kap-
pe paa; men han havde faaet
en Fakølle, der satte sig
til Rosen, saa han kan st-
dige op mere.

i 859 boende Frederiksberg

Flad: man undersøgte Brand-
aarvægen, men holdt ret hurtigt
op. Der sagdes, at Kongen ikke
kunne søve om Statten, han stod
derfor op og vækkede Grevinde Dau-
ner, og de spillede Biller; men da
det var kaldt, kom han saa me-
get Tra i Kammern, at Rolene blev
for varme og Slotet brændte.

En gammel Hestgardist, der
boede i Saxkjøbing og blev kaldt
Børs-Petersen, fortalte, at da
han stod Vagt mens han var Sol-
dats-inde paa Jagerspris (Fot-
garden stod Vagt inde, Hestgarden
inde), kom den senere Kong
Chr IX og aflagde Visit hos Fr VII.
Denne spurgte, om man vilde
hille paa Grevinde Danner, men
Prinsen svarede, at han havde

spurgt hos Grevinden, men
jaaer det svar, at hun ikke var
visibel. Da Prinsen var gaalt,
gik Fr VII ind paa Grevindens
Værelse og lidt efter lod de Kvind-
dehyl, da han ønskede hende
igenne.

De gamle Løve Kæmst i Oreby, der
var en Kæmpe, var meget skitsig.
Blev han gal paa Børnene i Skole-
ten, han det øverste Bord, der var
til 5 Børn, løftede det op og hæng-
gede det ned i Gulvet foran
Børnene. Han ønskede tit
Ungerne. Engang blev de kla-
get over ham, og Præsten fra
Saxkjøbing skulde da give ham
en Røffel. Præsten (Tryde) red da
dermed og traf Kæmst ildesfor-
" Ja, jeg skulde jo give dem

en Omgang, fordi de er vel stemt
til at slaa Bønnen, og nu er
de klagede over Dem, saa jeg
er jo nødt til at give Dem den
Røffel, men forøvrigt siger jeg:
Smør dem bare, for der har de
godt af Farvel!" Saa vendte han
Hesten og red hjem.

Naar han klatte i L'kammer, blev
han veldig gal, og det gik ud
over hans Datter, Lad være med
at se paa mig med dine Døds-
øjne, sagde han saa.

I Vejleby, hvor Far var Husløn-
boede en Kone, der interesserede
sig for sine Medmenneskers
og Vel, vel ved altid at sidde ved
Vinduet paa Klem, naar nogen
gik forbi. Paa den Maade kunde

Min samme Tider faa noget at
vide. En Dag, da Wrede gik forbi
sammen med en anden Herre,
saa han, at Damen sad ved
Vinduet. Da han gik forbi, sagde
han højt: Det er en flink Hus-
løn, jeg har, skönt han kommer
lige fra Vridsløselille. Nogle dage
efter var det ude over hele
Byen, at Far var en løsladt
Fange, og folk beklagede det
stakkels unge Menneske, der
allerede havde været i Fængsel.